

Spm. nr. S 2368

5) Til økonomiministeren af:

Frank Dahlgaard (UP):

»Vil ministeren erkende, at økonomiprofessor Gunnar Thorlund Jepsen har ret, når han påpeger, at euroen i praksis vil føre til en harmonisering af skattepolitikken, socialpolitikken og fordelingspolitikken i eurolandene?«

Skriftlig begrundelse

Professor i nationaløkonomi ved Aarhus Universitet Gunnar Thorlund Jepsen er ekspert i skattepolitik og i EU-forhold. Han er medlem af det samme parti som ministeren, og han skrev den 11. april 2000 en tankevækkende kronik i dagbladet Politiken: »De vise og de kloge i Europa«. Heri påpeger Thorlund Jepsen, at euroen kan betragtes som olien, der får harmoniseringsprocessen og integrationen til at glide hurtigere og nemmere. Med de samme europenge i EU-landene – og med fri bevægelighed af kapital og personer over grænserne – må såvel kapitalskatterne som vareafgifterne harmoniseres, altså gøres ens eller næsten ens. Lønnen før og efter skat vil også blive nogenlunde ens, når vi har de samme europenge, »hvilket betyder, at både skattepolitik og socialpolitik ikke mere kan føres fuldstændig frit i de enkelte lande«, skriver Thorlund Jepsen.

Og han tilføjer i sin kronik: »Når Marianne Jelved og andre slår på, at under euroen kan vi ustraffet føre vores egen skatte-, social- og fordelingspolitik, beror det derfor på manglende indsigt i de økonomiske mekanismer i det indre marked.«

Ved at deltage i euroen opgiver vi »i høj grad vores økonomisk-politiske selvstændighed. Og vi får ingen indflydelse på den økonomiske politik i EU – i hvert fald ingen demokratisk indflydelse. I Den Europæiske Centralbank er det ledelsen, der bestemmer – ikke valgte politikere, men teknokrater«, skriver Thorlund Jepsen.

Situationen er altså den, at regeringen og ministeren hævder, at euroen overhovedet ikke får betydning for skattepolitikken, socialpolitikken og fordelingspolitikken, mens en økonomisk ekspert på området hævder det modsatte.

Frank Dahlgaard (UP):

Ministeren har jo været ude her i påsken og siger, at folkeafstemningen den 28. september

handler om en helt konkret ting, nemlig om vi skal have en anden pengeenhed og en anden mønt i stedet for kronen. Men ministeren må da medgive, at der er nogle konsekvenser af at skifte valuta, og at disse konsekvenser kan være ganske vidtrækkende, også rent økonomisk.

Når professor i økonomi Gunnar Thorlund Jepsen, som mig bekendt er medlem af det samme parti som ministeren, i en kronik i dagbladet Politiken den 11. april skriver, at euroen vil være den olie, der vil fremme en udvikling i retning af at harmonisere og ensartetgøre skatterne og arbejdsmarkedsydelseerne og de sociale ydelser i euro-området, kan ministeren da ikke bare sige, at det ikke har noget med sagen at gøre. Professor Gunnar Thorlund Jepsen siger, at det har det.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Det er den pågældende forfatters opfattelse, forestilling, tro og mening, og det er også i orden. Men jeg deler ikke den mening, og jeg mener ikke, den er rigtig.

Jeg gør opmærksom på, at der er 11 lande med i den fælles valuta i dag. De har hver deres egen skattepolitik, og de skattepolitikker er forskellige. Tyskland ændrer sin skattepolitik lige nu, og den franske regering gør det samme, men de ændrer dem ikke, så de harmoniseres med hinanden; de gør det efter deres egne behov og forestillinger om, hvad der er den bedste fordelingspolitik og skattepolitik i de pågældende lande.

Så jeg mener ikke, at euroen i sig selv fører til en harmonisering. Der er ikke noget belæg for, at man kan tro, det er sådan. Jeg tror det ikke, og jeg er uenig i den betragtning. Jeg vil godt slå fast, at det efter Traktaten er det enkelte medlemsland, der har ansvaret for sin egen finanspolitik, sin egen strukturpolitik og sin egen fordelingspolitik, og det kan ikke ændres, medmindre Traktaten ændres.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at den arbejdsmarkedspolitik og socialpolitik, der eksisterer i dag, jo er en konsekvens af det Fællesmarked, Danmark tiltrådte i 1973. Det vedrører arbejdstagernes rettigheder, når de har fri bevægelighed på hjemmemarkedet og på arbejdsmarkedet inden for EU-landene. De regler, der gælder, sikrer mod diskrimination, når man arbejder i et andet land end det, hvor man er statsborger, og de regler omfatter i øvrigt også Norge, Island og Liechtenstein, som har en EØS-aftale med EU.